

Arrest

nr. 202 145 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BASHIZI
Emile Clausstraat 49 / 9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging alsook door de minister van Binnenlandse
Zaken

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 april 2018 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SAMU, die *loco* advocaat B. BASHIZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 1 april 2018 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Cairo. Zij was in het bezit van een paspoort en van een Grieks Schengenvisum en werd op de luchthaven aangehouden door de grenspolitie.

Op 1 april 2018 wordt verzoekende partij gehoord door de Federale Politie te Zaventem.

Op 1 april 2018 wordt voor verzoekende partij de beslissing tot teruggedrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, en is gemotiveerd als volgt:

“(…)

afkomstig uit Cairo met MS725 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

☐ (A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/ van geldige reisdocumenten (art.3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument. Dossiernummer: HV.55.FW.2675/18

☐ (B) *Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art.3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Document: paspoort van Egypte, Vervalsing: totaal valse verblijfsvergunning (sticker) van Griekenland op pagina's 7 en 10

☐ (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art.3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte visum/verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen.

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum/verblijfsdocument.

Dossiernummer: HV.55.FW.2675/18

☐ (D) *Is in het bezit van vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (art.3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Document: verblijfsvergunning van Griekenland (2 maal), Vervalsing: totaal vals (2 maal)

“(…)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de teruggedrijving

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, § 1, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewone karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringende karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 5 dagen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 14 en 34 van de Verordening 810/2009 (EG) van het Europees Parlement van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag).

De verzoekende partij betoogt dat zij houder is van een visum en een paspoort en dat artikel 34 van de visumcode stelt dat om een visum nietig te verklaren de verwerende partij de frauduleuze intentie, waarop de verzoekende partij haar visum heeft trachten te verkrijgen, dient te bewijzen. Ze stelt echter vast dat er in de motivering van de bestreden beslissing nergens sprake is van een frauduleuze intentie van de wijze waarop zij haar visum en paspoort heeft trachten te verkrijgen. Zij meent dat ze diende te

worden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verder stelt verzoekende partij dat de verwerende partij niet aantoonde dat haar reisdocumenten vals of vervalst zijn. De verwerende partij heeft ook geen contact opgenomen met het Egyptisch consulaat in Frankrijk of met de Griekse ambassade in Egypte en heeft geen informatie opgevraagd. Zij betwist aldus stellig dat de documenten vals of vervalst zijn. Verzoekende partij betoogt dat zij een document ondertekende waarbij ze akkoord ging om gerepatriëerd te worden. Evenwel heeft ze dit document onder druk ondertekend en zonder enige vertaling in het Arabisch. Reeds twee pogingen werden ondernomen terwijl zij de intentie had twee dagen in België te verblijven en dan door te reizen naar Athene. Zij heeft daarvoor een groot bedrag gereserveerd. Aldus meent ze zeker over voldoende geldmiddelen te beschikken teneinde de kosten van haar verblijf te kunnen dekken. Ze vervolgt dat zij overeenkomstig artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM het recht heeft om vrij in een lidstaat te reizen en te verblijven. Tevens haalt zij ook nog een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM met betrekking tot haar vasthouding in het transitcentrum 'Caricole'.

2.3.2.1. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met in rechte te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partij gebruikte reisdocumenten, met name haar paspoort en visum, van valsheid worden beticht en daarom gerechtelijk in beslag genomen worden. Vervolgens wordt gepreciseerd dat de verblijfsvergunning van Griekenland "*totaal vals*" is. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. In tegendeel brengt zij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit haar uiteenzettingen dat zij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de bestreden beslissing schragen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De *in casu* bestreden beslissing is gegrond op artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen”.

Artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regels.”

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;”

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont; (...)”

Uit voormelde bepalingen volgt dat een derdelander, die toegang wil hebben tot het Belgische grondgebied, bij binnenkomst in het bezit moet zijn van een geldig paspoort of geldige reistitel en dit

moet kunnen voorleggen. Indien de derdelander visumplichtig is, dient het geldige paspoort/reistitel tevens vergezeld te zijn van een geldig visum. Het gaat om een cumulatieve binnenkomstvoorwaarde.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat in dit opzicht aan de met grenscontrole belaste overheden toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten.

Waar verzoekende partij betwist dat de reisdocumenten vals of vervalst zijn en de verwerende partij dit niet aantoon, kan zij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt ter ondersteuning van deze vaststellingen uitdrukkelijk verwezen naar een dossiernummer. Een afschrift van het verslag 'Valse documenten' bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verzoeker zich aan de grens aanbod met een vals of vervalst reispaspoort en dat de verblijfstickers van Griekenland "*totaal vals*" zijn. Verzoeker bleef volhouden dat de verblijfstickers origineel zijn en dat hij in Griekenland woont. Een diepgaand gesprek is echter niet mogelijk omdat hij maar enkele woorden Frans spreekt. Verzoeker meent dat hij diende te worden gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Aangenomen dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, zou van toepassing zijn, dient de Raad er niettemin op te wijzen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Er moet dus blijken dat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een teruggedrijving had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40). Verzoeker meent dat er contact moest opgenomen worden met het Egyptisch consulaat in Frankrijk en de Griekse ambassade in Egypte door de verwerende partij of dat er minstens informatie diende te worden opgevraagd. Evenwel doet dit argument geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de met grenscontrole belaste overheden dat de reisdocumenten en de verblijfsstickers vals of vervalst zijn. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn verklaringen het afleveren van een teruggedrijving had kunnen beïnvloeden. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt duidelijk dat verzoeker zich van valse identiteitsdocumenten bediende.

De schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij onder druk het document van repatriëring heeft ondertekend, toont hij niet aan welk belang hij thans heeft met zijn grief, nu hij tot op heden niet is gerepatriëerd en een schorsingsberoep heeft ingesteld met vertegenwoordiging van zijn advocaat en hem aldus geen daadwerkelijk rechtsmiddel is ontzegd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij de intentie had om twee dagen in België te verblijven en vervolgens naar Griekenland te reizen en daarvoor ook de financiële middelen had voorzien, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing genomen is met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden dat verzoekende partij opwerpt, is *in casu* aldus niet dienstig om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 14 en 34 van de visumcode, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen motief bevat dat verzoeker een visum had gekregen, doch niet langer zou voldoen aan de afgiftevoorwaarden van het visum. Bovendien is de kritiek niet gericht tegen de

bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot teruggrijving. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat er geen sprake is van een nietigverklaring van het visum daar waar verzoeker nooit een visum van de bevoegde instanties heeft verkregen. De beschouwingen zijn om die reden niet dienstig.

Verder merkt de Raad op dat artikel 2 van het vierde protocol bij het EVRM en artikel 12 van het BUPO-verdrag voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen en woonplaats te kiezen voor eenieder “*die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt*”. De verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat zij zich niet rechtsgeldig op het Belgische grondgebied bevindt en dus niet dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat het betoog van de verzoekende partij in wezen gericht lijkt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing en de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht in de mate dat deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding.

Verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN